

2021
ROOMS+

CONTEMPORARY ART EXHIBITION

2021
ROOMS+
CONTEMPORARY ART EXHIBITION

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΠΠΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΣ 12, ΑΘΗΝΑ

22.01.2021 - 05.03.2021

ΕΚΘΕΣΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Στην εικοστή τρίτη χρονιά των ROOMS που έχουν ως ζητούμενο την ανίχνευση και παρουσίαση στο ευρύ κοινό των νέων τάσεων και προτάσεων στον εικαστικό χώρο, στον χώρο μας της Αίθουσας Τέχνης Καππάτος και της Πολιτιστικής Καλλιτεχνικής Αστικής μη Κερδοσκοπικής Εταιρείας “Πάνθεον”, στην οδό Αθηνάς 12, έχουμε ξανά την ευκαιρία να ανακαλύψουμε και να κατανοήσουμε τη σκέψη και το δημιουργικό έργο των σύγχρονων καλλιτεχνών και θεωρητικών τέχνης, να προβάλλουμε το σημαντικό και ουσιώδες και να διευρύνουμε τα όρια της εμβέλειας και υποδοχής της Σύγχρονης Τέχνης. Σε αυτή τη πορεία μας είχαμε την τύχη να συνεργαστούμε με περισσότερους από 140 Επιμελητές και 350 Καλλιτέχνες και μας έδωσε τη μεγάλη και θερμή συμπαράστασή του ένα μεγάλο κοινό χιλιάδων φιλότεχνων. Τους ευχαριστούμε όλους και συνεχίζουμε αυτή την μοναδική εκδήλωση των δημιουργών της Σύγχρονης Τέχνης, αυτών που η ενασχόλησή τους με τα φαινόμενα της εποχής και της καθημερινότητάς μας, με την πληθώρα των εκφραστικών μέσων και εργαλείων, μας ανοίγουν νέους δρόμους στη σκέψη και τη συνείδησή μας. Μετα την παρουσίαση της Έκθεσης 4ROOMS που έγινε το 1999, στον χώρο της γκαλερί στην οδό Αγίας Ειρήνης, όπου τα 4 δωμάτια της γκαλερί καθώρισαν και τον αριθμό των συμμετοχών, λόγω του ενδιαφέροντος για περισσότερες συμμετοχές, αναζητήσαμε χώρο για να παρουσιάσουμε μεγαλύτερο αριθμό προτάσεων. Η επιλογή ενός ξενοδοχείου για τη παρουσίαση αυτής της έκθεσης, ταυτόχρονα με το ζητούμενο για περισσότερες συμμετοχές, ήταν συνάρτηση της επιλογής για αυτόνομες παρουσιάσεις καλλιτεχνών στον ίδιο χώρο αλλά και της ανάγκης το σύγχρονο έργο τέχνης να διεκδικήσει και να καταλάβει τον δικό του προσωπικό, ιδιωτικό και ταυτόχρονα δημόσιο χώρο, σε πλήρη αντιστοιχία και αρμονία με τον χαρακτήρα και το νόημα του σήμερα. Είχαμε την καλή τύχη να μας δοθεί αυτή η δυνατότητα από το Ξενοδοχείο St George Lycabettus και την Οικογένεια Ειρήνης Βασιλοπούλου και επίσης από τα Ξενοδοχεία Imperial Hotel και Makedonia Palace στην Θεσσαλονίκη από την κ. Τίνα Δασκαλαντωνάκη τους οποίους τους ευχαριστούμε θερμά για την υποστήριξή τους και για το πολύπλευρο και ουσιαστικό ενδιαφέρον τους για την Τέχνη και τον Πολιτισμό.

Σε όλη την διάρκεια αυτών των εκθέσεων, αυτή η προσπάθειά μας έχει δείξει και την αντοχή της αλλά και την αναγκαιότητα και χρησιμότητά της ως ένας τόπος συνάντησης και επικοινωνίας, μια πλατφόρμα διαλόγου και ανάδειξης προβληματισμών. Ένας χώρος δικός μας, έρευνας και στοχασμού, ένας χώρος όπου η ελεύθερη δημιουργική σκέψη βρίσκει έδαφος να υπάρξει από κοινού, να παράγει δημόσιο λόγο και να προσεγγίζει ένα ευρύ κοινό πολιτών που αναζητά την επαφή με την πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία.

Σε αυτή τη διερευνητική, ευρεία ανίχνευση των σύγχρονων «τόπων», ζητάμε τη συνεργασία όσο το δυνατό περισσότερων επιμελητών, νεώτερων όπως και καθιερωμένων, ώστε το αποτέλεσμα να συγκεντρώνει και να αποκαλύπτει αρκετές από τις υπάρχουσες τάσεις της θεωρητικής σκέψης στον χώρο της τέχνης. Οι καλλιτέχνες που στη συνέχεια προτείνονται, πιστεύουμε ότι αποτελούν σαφείς ενδείξεις της σημερινής εικαστικής πραγματικότητας στη νέα σύγχρονη τέχνη καθόσον η σύγχρονη δημιουργική θεωρητική σκέψη βρίσκεται σε μια αντίστοιχη και παράλληλη πορεία έρευνας του περιεχομένου της και αναζήτησης του αντικειμένου της με την σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία. Καταδεικνύεται έτσι ο πλουραλισμός των εκφραστικών μέσων, η ανεξαρτησία, ο χαρακτήρας, η διαφορετικότητα, οι ιδιομορφίες, η μορφοπλαστική ποικιλία της καλλιτεχνικής δημιουργίας όπως διαμορφώνεται στην αυγή του εικοστού πρώτου αιώνα και όπως ενδεχομένως θα εξελιχθεί.

Μέσα από την ξεχωριστή ιδιαιτερότητα και το “προσωπικό στοιχείο” του έργου τέχνης, την πολυσημία και την συμπαντικότητα του πνευματικού περιεχομένου του, την ενδελέχεια της ιστορικότητάς του αλλά και την ανάγνωσή του σαν μια πράξη ερμηνείας του λόγου του, οικειοποίησης και μεταφοράς, καταδηλώνεται αφ’ ενός η συννεοχή όσων συν-ενέχονται στην διαδικασία της εξέλιξης αυτής της πολιτισμικής αξίας και αφ’ ετέρου ο βαθμός εξάρτησης, επιρροής και αλληλεπίδρασης, καλλιτεχνικής και κοινωνικής, μεταξύ περιφέρειας και κέντρου. Εξετάζεται η ταυτότητα και η μοναδικότητα του έργου τέχνης, που ισχυροποιείται εμπεριέχοντας ταυτόχρονα σημεία και ιδιότητες πολιτισμικής ανεξιθρησκίας και υπέρ-εθνικότητας. Η εξέλιξη των σχέσεων και των προτάσεων συνέβαλε ώστε να μπορούμε να αναζητούμε και να συνυπάρχουμε ταυτόχρονα σήμερα και να δηλώνουμε ότι το φαινόμενο της Τέχνης δεν είναι ατομική υπόθεση αλλά συλλογική.

Με τη βεβαιότητα αυτή αλλά και έχοντας συνείδηση ότι η εξέλιξη των πραγμάτων οφείλεται και στην πρωτοβουλία όσων εμπλέκονται με δημιουργική διάθεση σε αυτό τον ιδιαίτερο πνευματικό χώρο, συγκεντρωθήκαμε μια ακόμη φορά, για να ανιχνεύσουμε και να παρουσιάσουμε, μέσα από αυτή την Έκθεση, τη σύγχρονη πραγματικότητα στο ευρύτερο εικαστικό περιβάλλον μας. Παρουσιάζουμε με την συνεργασία και τις προτάσεις ενός μεγάλου αριθμού επιμελητών νέους πρωτοεμφανιζόμενους καλλιτέχνες με τη φιλοδοξία αυτή η πρωτοβουλία μας να αποτελεί μια πλατφόρμα διαλόγου και συνύπαρξης του λόγου και του έργου. Ένα όχημα για τη συλλογική δράση, ένα κοινό δημόσιο χώρο για τα προσωπικά οράματα.

Εσμεράλδα Μομφερράτου

"Restor(i)ed"

Ο συνεχής διάλογος μεταξύ εικαστικών τεχνών και κινηματογράφου είναι αυτός που διαμορφώνει την πρακτική της Εσμεράλδας Μομφερράτου, έτσι ώστε να πειραματίζεται με ένα ευρύ φάσμα εικαστικών μέσων με πυρήνα την κινούμενη εικόνα.

Στον κύκλο δουλειάς με τίτλο «Restor(i)ed» διερευνά τις πολλαπλές αναγνώσεις της προσωπικής της ταυτότητας, όπως αυτές προκύπτουν από την προσπάθεια συσχέτισης του «εαυτού» με ίχνη του παρελθόντος όταν η μνήμη, αυτή καθαυτή, είναι απύσχα.

Η καλλιτέχνης μας συστήνεται στα δωμάτια ROOMS, εκθέτωντας ένα μέρος της δουλειάς που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μια προσωπική εσωτερική ανασκαφή του παρελθόντος με σύγχρονα μέσα.

Οι προβολές/γλυπτά (video projection sculptures), αποτελούν θραύσματα αναμνήσεων και σποραδικών στιγμών στον χρόνο, που εναλλάσσονται και αλληλοσυμπληρώνονται, ώστε να συνθέτουν, και τελικά να διαμορφώνουν, την εσωτερική της αναζήτηση για τον προσδιορισμό της προσωπικής της ταυτότητας.

Όπως συμπληρώνει η ίδια: **“Η δουλειά μου είναι «θραυσματική» γιατί έτσι βλέπω τη ζωή και τον εαυτό μου, και μόνο έτσι μπορώ να δικαιολογήσω τι μπορεί να τον αποτελεί: Θραύσματα αναμνήσεων, που αλλοιώνονται και μετατρέπονται συνεχώς σε πολύμορφες αφηγήσεις, μια επαναλαμβανόμενη αλληλεπίδραση του παρελθόντος και του παρόντος όπου το ένα διαμορφώνει το άλλο.”**

Μαρία Ζησοπούλου

“Who am I? Who I am...”

«Το ψυχολογικό πρόσωπο είναι απλώς η ικανότητα να αποκτά κάποιος συνείδηση της ταυτότητας του εαυτού του στις διάφορες καταστάσεις της ύπαρξης». - Immanuel Kant

Η εικαστικός Μαρία Ζησοπούλου εξετάζει στη σειρά έργων της “Who am I? Who I am...” ένα από τα διαχρονικότερα υπαρξιακά ερωτήματα της ανθρωπότητας, το θέμα της αναζήτησης και επεξεργασίας της προσωπικής ταυτότητας.

Το «ποιός είμαι» δεν είναι μόνο ένα ατομικό ερώτημα, είναι ένα ερώτημα πού έρχεται και επανέρχεται από την κοινωνία και την εκάστοτε ιδεολογία, ένα ερώτημα πού προκαλεί κάθε φορά και μια νέα αναγνώριση του εαυτού μας και των άλλων. Η αναζήτηση του «εγώ» και του κτισίματος ενός χαρακτήρα έχει επηρεάσει καλλιτέχνες ποικίλων ρευμάτων και περιόδων έχοντας ως κοινή αντίληψη ότι η προσωπική ταυτότητα πρόκειται για μια έννοια ρευστή και σε διαρκή κατάσταση αναδιάρθρωσης.

Η Μαρία Ζησοπούλου έχοντας ως βασικά στοιχεία σύνθεσης των έργων της μικτής τεχνικής ένα αυτό-φωτογραφικό και ένα χειρόγραφο «ημερολόγιο», δημιουργεί ένα προσωπικό αφήγημα που πηγάζει από την διαρκή δοκιμασία της με τον εαυτό της. Το ερώτημα “who am I” είναι από μόνο του χαωτικό και η αναζήτηση της απάντησης γίνεται αυτόματα και αναζήτηση της αρμονίας για την ίδια αλλά και για τον θεατή τον οποίο «καλεί» να νιώσει τη βιωματική διάσταση των έργων της.

Η αυτό-παρατήρηση μέσω της φωτογραφίας και της καταγραφής αυθόρμητων σκέψεων, που εμπεριέχουν το στοιχείο του τυχαίου, οδηγούν σε μία διαδικασία διερεύνησης μετουσιώνοντας προσωπικά δεδομένα.

Οι φορμαλιστικές συνθέσεις με σουρεαλιστικά στοιχεία και εννοιολογικούς υπαινιγμούς, όλα σε ασπρόμαυρους τόνους κυριαρχούν μαζί με κείμενα αυτόματης γραφής, δίνοντας έτσι έμφαση στη διαδικασία της ενδοσκόπησης και της αποδόμησης, υπογραμμίζοντας παράλληλα πως οι χαώδεις επιφάνειες του εγώ μπορούν να δημιουργήσουν, να αποτυπώσουν και να αποδώσουν ένα αποκαλυπτικά αρμονικό και ισορροπημένο σύστημα.

Τάσος Μυλωνάς

Longer Linger

Η ενότητα έργων του Τάσου Μυλωνά με τίτλο « Longer Linger» αποτελεί μια σύγχρονη ηθογραφία που εκτυλίσσεται στο σύγχρονο αστικό τοπίο. Αυτή η ηθογραφία ακροβατεί ανάμεσα στο ύψος και το βάρος των έργων του καλλιτέχνη, υλικό και ψυχικό. Ο Μυλωνάς καθορίζει αυτή την ηθογραφία, τόσο μέσα από πρακτικές της γλυπτικής, όσο και μέσα από τον τρόπο που αντιμετωπίζει και χρησιμοποιεί τα υλικά της. Ωστόσο, δεν διστάζει να αξιοποιήσει διαφορετικές χρήσεις του φωτός, οριοθετώντας το κάθε έργο και διαμορφώνοντας μια νοητική, αλλά και χωρική αλληλουχία.

Ο Μυλωνάς, μέσα από την παρατήρηση της ρουτίνας της εποχής μας, παράγει ένα οπτικό πέρασμα στην ιδιωτική ζωή, εντάσσοντάς μας σε ένα οικείο περιβάλλον. Η επιλογή του φωτός συμβάλει στην μεταφορά της αίσθησης μιας καθημερινής μέρας, αλλά φωτίζει και τους πρωταγωνιστές της, αποκαλύπτοντας μορφές, ενώ διασπά την σκληρότητα των υλικών τους. Το μπετό, ο πολυεστέρας ή ακόμη και το μολύβι, λιώνουν κάτω από το φως και γίνονται ρευστά, οπτικοποιώντας υπαρξιακές μεταφορές με τον δικό τους μύθο.

Από την άλλη, ο καλλιτέχνης συμπεριλαμβάνει σε αυτή την ενότητα και έργα με μεταφυσικά χαρακτηριστικά, υπερμεγέθη και απόκοσμα, αλλά με μια συμβολικότητα, που μπορεί να οδηγήσει τον θεατή σε έναν αναστοχασμό. Τα έργα αυτά δίνουν την εντύπωση, ότι καταλαμβάνουν τον χώρο και παρεμβάλλουν στο οικείο περιβάλλον που έχει διαμορφωθεί. Ο Μυλωνάς με αυτή την παρέμβαση υποβάλλει την αμηχανία της συνύπαρξης του θεατή και των έργων στον χώρο.

Το φως και η σκιά σχεδιάζουν τα γλυπτά και ταυτόχρονα υποδηλώνουν την φθορά της ίδιας τους της δομής, αποκαλύπτοντας φαινόμενα που δεν φαίνονται. Το πλάσιμο των μορφών μεταφέρει ψυχικές καταστάσεις κατασκευασμένες από μια ροή γεγονότων. Το υλικό έρχεται κοντά με αυτές τις καταστάσεις και μορφοποιείται. Παράλληλα, η συναισθηματική σήψη δίνει σχήμα και πλάθει τις μορφές.

Ο Μυλωνάς επικεντρώνεται στην χειρονομία της γλυπτικής και των υλικών της, όπως αυτή συλλαμβάνει την ανθρώπινη ψυχοσύνθεση και δράση, αλλά και το μεταφυσικό στοιχείο. Ο τίτλος της ενότητας «Longer Linger» με τον ηχητικά σαρκαστικό και παιχνιδιάρικο χαρακτήρα μεταφράζει την μετέωρη υπαρξιακή κατάσταση που προβάλλει η σχέση μεταξύ της ανισορροπίας, της ισορροπίας και της βαρύτητας των έργων του.

Κοραλία Κρικελλή

The Missing Piece

Το κενό του χρόνου και αυτό του χώρου θα μπορούσαν να πλαισιωθούν θεωρητικά ως βασικοί άξονες αναζήτησης της σύγχρονης καλλιτεχνικής παραγωγής, δεν είναι όμως τα μόνα που απασχολούν τον δημιουργό. Περισσότερο μάλλον, θα έλεγε κανείς ότι τα σημασιολογικά κενά είναι αυτά που καλούνται οι καλλιτέχνες να ξεπεράσουν μέσα από το έργο τους. Η συγκεκριμένη εγκατάσταση αποτελεί αποτέλεσμα ενός διαρκούς αγώνα επιβεβαίωσης της ύπαρξης, μία προσπάθεια επανατοποθέτησης στην άχρονη διάσταση του χρόνου.

Η καλλιτέχνης γνωρίζει κάθε φορά που στοιχειώνεται από το αόρατο κομμάτι που λείπει, κάθε φορά που συναρμολογεί και διαλύει τα ανολοκλήρωτα ψηφιδωτά της, που τυπώνει χαρακτηριστικά χωρίς αρχή και τέλος σε μία αέναη παραγωγή, ότι το τελικό αποτέλεσμα θα έχει ταυτότητα αμφίσημη. Ολοκληρωμένα έργα που απεικονίζουν την σταθερότητα του παρόντος εκτίθενται σε συνδυασμό με αυτοτελή κομμάτια έργων, των οποίων η κάθε μοναδική προσωπικότητα διαρρηγνύει το παρελθόν για να δώσει μία προοπτική στο μέλλον. Συμπαγή, σκληρά πετρώματα διεκδικούν την ακεραιότητα, παλεύοντας με εύθραυστα συναισθήματα. Τραχιά και κοφτερά μέταλλα καϊδεύουν τις παιδικές αναμνήσεις αλλά δεν θέλουν επ' ουδενί να θυσιάσουν την αυθύπαρκτή τους υπόσταση.

Το έργο της Κρικελλή είναι συλλογικό. Ο ρόλος της έννοιας μνήμη με την οποία συγκρούεται και αυτός της έννοιας λήθη, την οποία προσκαλεί, έχει δυϊκή μορφή στην ανθρώπινη ύπαρξη. Μας αφορά τόσο σαν άτομα, όσο και σαν κοινωνία. Το παραπλανητικό παράδειγμα που χρησιμοποιεί ο Αριστοτέλης στα Πολιτικά του¹, αποδεικνύει ότι το όλον, η πόλη, μπορεί να υπάρξει χωρίς να αποτελείται από όλα της τα μέρη, τα άτομα, αλλά το κομμάτι που λείπει την κάνει πάντα να υπολείπεται. Σε μία διαρκή διαδικασία αναζήτησης, η δημιουργός του συγκεκριμένου έργου επιλέγει, αντί για την αμφισβήτηση της δημιουργικής πράξης, τον δρόμο της νηφάλιας βεβαιότητας και προσπαθεί να επανασυνθέσει τα βιώματα, τις εμπειρίες, τις αναμνήσεις που την αφορούν και ως μοναδική οντότητα αλλά και ως μέρος του συνόλου.

Το Κομμάτι που Λείπει είναι αυτό που βρίσκεται πάντα εκεί για να δώσει την ολοκλήρωση στο σύνολο.

Η Κρικελλή προσπαθεί, με το έργο της, να ανταποκριθεί στην πρόκληση για δημιουργία παρά το βίωμα της απώλειας, παρά την οργή και την απογοήτευση για το διηνεκές του ανολοκλήρωτου. Το έργο που προκύπτει αφορά τη νέα πραγματικότητα, την καινούργια συνθήκη, το αποτέλεσμα αυτής της επώδυνης διαδικασίας.

Το κενό, η απώλεια, η απουσία, η αναζήτηση, η ολοκλήρωση είναι βασικές αναφορές του έργου.

Το κομμάτι όμως δεν λείπει. Υπάρχει μέσα σε αυτό το δωμάτιο. Απεικονίζεται στο έργο της Κοραλίας.

¹ Στο παράδειγμα που αναφέρεται, ο Αριστοτέλης υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζει απομονωμένος από τους άλλους ανθρώπους, όπως ένα χέρι δεν μπορεί να είναι αποκομμένο από το σώμα. Το παράδειγμα, όμως, είναι παραπλανητικό, αφού ένας άνθρωπος μπορεί να λειτουργήσει, έστω και ανεπαρκώς, χωρίς την πόλη, ενώ ένα χέρι δεν μπορεί ποτέ να λειτουργήσει χωρίς το σώμα.

Χριστίνα Παπαϊωάννου

Post Pop Soft Blues

Τα επιτοίχια έργα της Χριστίνας Παπαϊωάννου λειτουργούν όπως τα τρικ ενός μάγου. Μέσα στο καπέλο μπαίνει ένας καταρράκτης σύγχρονης πληροφορίας, όπου ανακατεύεται σε μία κοσμική σούπα από θραύσματα ζωγραφικής ύλης, έντονα φλούο χρώματα, χειρονομιακές γραφές, κλουαζονέ περιγράμματα, παραστατικές μορφές, στοιχεία της φύσης, τυχειότητα. Το αποτέλεσμα είναι οπτικές διαδρομές σε πολύχρωμες κοιλάδες ανασυντεθειμένης πραγματικότητας, με τον αμφιβληστροειδή να διαθλάται για να περάσει από μέσα του ο θαυμαστός νέος κόσμος της εικαστικής. Ο Rauschenberg συνομιλεί με τον Pollock, και ο διάλογος τους αντηχεί και ξεκύνεται μέσα από τις αναθυμιάσεις του χρώματος, το ζωγραφικό big bang εξελίσσεται με προσήλωση στην αρμονία και στην ισορροπία, χωρίς τίποτα να είναι περιττό, κάθε ρανίδα ρευστού υλικού έχει πάρει τη ροή που της αντιστοιχεί. Και τότε εμφανίζονται κορδέλες από φαρδιά σβησίματα για να αποδείξουν ότι δεν υπάρχει φόβος, όταν έχει επιτευχθεί η ζωγραφική ισορροπία, ότι ανοίγονται νέες λεωφόροι δυνητικών ταξιδιών του αμφιβληστροειδή. Η ζωγραφική παραμένει μία λογική περιπέτεια της φαντασίας, μία φανταστικά έλλογη απόδραση από την καθημερινή λογική.

Βασιλική Σαγκιώτη

Natural Violence

Ένα αλλόκοτο σύμπαν από στοιχεία διαλεγμένα μέσα από το οπλοστάσιο της φύσης, που προσομοιάζουν εργαλεία βασανισμού, ιούς που εξαπλώνονται, ιστούς που διαρρηγνύονται, σκηνογραφούν τα φυσικά γλυπτά της Βασιλικής Σαγκιώτη. Η φύση παίρνει την εκδίκηση της και το Sublime ελλοχεύει σε φυσικές λόγχες, παγίδες-δαγκάνες, υποκείμενα ριζών που φύονται προς το μέρος του θεατή απειλητικά και μεσημερικά ταυτόχρονα. Ο άνθρωπος παγώνει μπροστά στην φυσική ορμή που τον αγκαλιάζει ασφυκτικά για να τον καταναλώσει. Το αρχετυπικό ερώτημα κατά πόσο η βιαιότητα αποτελεί έμφυτο τρόπο έκφρασης της ανάγκης για υπερίσχυση ενός οργανισμού ανάμεσα σε ένα σύνολο ειδών που μάχονται για επιβίωση, έρχεται να μας υπενθυμίσει η παρούσα κατάσταση της πανδημίας, όπου ο καθένας μας αποτελεί έναν εν δυνάμει εχθρό για τον άλλον, σε έναν άνευ προηγουμένου αγώνα επιβίωσης του ισχυρότερου. Και η φύση αποδεικνύεται ο πιο ισχυρός οργανισμός όλων. Η απώλεια σεβασμού προς αυτή, είναι απώλεια εαυτού.

Η φύση θα μας αποβάλλει με μία απaráμιλλα αισθητική πράξη.

Κατερίνα Χάρου

“...Images are worth repeating...”

**Το τάμα...θάλασσα...ταραγμένη...λίμνη...χρυσόψαρα... στην κοίτη του ποταμού...ευρήματα...οστά...παρατακτικά...ζώου...;
 ...εικόνες...αιωρούνται...στο χώρο...κάθε φορά που τα μάτια ανοιγοκλείνουν...άλλη ...διαφορετική...
 ίδια...εικόνα...παραμορφωμένες...επανέρχονται...ξανά ...
 ...βλέπω... αναγνωρίζω...γνωρίζω...θυμάμαι....**

«Η εικόνα», γράφει ο Κ.Ε. Boulding στο ομότιτλο βιβλίο του, «οικοδομείται επί τη βάσει της παρελθούσας εμπειρίας του κατόχου της. Μέρος της εικόνας είναι η ίδια η ιστορία της.»¹. Θα μπορούσαμε να πούμε, μνημονεύοντας τον Κ. Παπαγιώργη, ότι τα έργα της Κατερίνας Χάρου μοιάζουν «με την εντύπωση που άφησε μέσα μας το πράγμα»². Μνημονικά ίχνη αποτυπωμένα σε έναν αόριστο χώρο, τα οποία έχουν μεταπηδήσει από την εσωτερική οθόνη του νου στην εξωτερική πραγματικότητα, αποκτώντας υλική υπόσταση.

Πρώτη ύλη για την καλλιτεχνική πρακτική της Χάρου, η εικόνα καθαυτή. Την αντιμετωπίζει σαν μια αυτόνομη οντότητα, δυναμική χάρη στους ποικίλους συσχετισμούς που συνάπτει με το θεατή και το χωροχρονικό πλαίσιο, στο οποίο εντάσσεται. Μια σειρά από φωτογραφικά θέματα, τραβηγμένα από την ίδια την καλλιτέχνη, συγκροτούν την προσωπική της βάση δεδομένων, ένα αρχείο συμβολικά επενδεδυμένο και συναισθηματικά επιφορτισμένο, απ' όπου αντλεί το εικαστικό της λεξιλόγιο. Εάν η επινόηση της αναλογικής φωτογραφικής μηχανής «πολλαπλασίασε κι επέκτεινε την εικόνα μαζικά» (McLuhan)³, η ψηφιακή τεχνολογία διέσπειρε τη φωτογραφική αναπαράσταση στα άδυτα του διαδικτυακού χώρου, καθιστώντας την ανέστια, χωρίς καταγωγή, καταδικασμένη σε μια αέναη επανάληψη του ίδιου. Η Χάρου, σε μια αντιθετική κίνηση, χρησιμοποιεί μέσα αναπαραγωγής του φωτογραφικού της υλικού, όπως η μεταξοτυπία, που επιτρέπουν τη χειρωνακτική παρέμβαση κατά τη διαδικασία της εκτύπωσης και κατά συνέπεια, τη συμπωματική μορφολογική διαφοροποίηση των αντιτύπων. Το αποτέλεσμα εμφανίζεται σε *enc* διαφάνειες, εν είδει αοράτων *tableaux*.

Αυτή η λογική του πίνακα ανάρτησης έχει ως αφετηρία την ιδιότυπη προσέγγιση της Ιστορίας της Τέχνης του Aby Warburg (Μνημοσύνη-Άτλας Εικόνων) που έμεινε ημιτελής. Η εικόνα για τον Warburg διατηρεί μια μεταθανάτια ζωή (*Nachleben*), «έχοντας απολέσει την αρχική χρήση και σημασία της, επιστρέφει διαρκώς, σαν μια φασματική παρουσία» (G. Didi-Huberman)⁴ που δεν σταματά να λαμβάνει κάθε φορά νέο περιεχόμενο. Έτσι, ο Άτλαντας Εικόνων συνιστά ένα είδος πλατφόρμας, όπου επάλληλες συνδέσεις μεταξύ των εικόνων, και κατ' επέκταση διαφορετικές αναγνώσεις τους, είναι δυνατόν να συμβούν.

Τόσο οι επιτοίχιες συνθέσεις της Χάρου, όσο και εκείνες που αναρτώνται στο χώρο της έκθεσης προϋποθέτουν την περιπλάνηση των θεατών γύρω και ανάμεσα από τα έργα. Με τον τρόπο αυτό αναπτύσσεται ένα πλέγμα μεταβαλλόμενων σχέσεων, μέσα από το οποίο γεννάται ένας κώδικας συμβόλων. Την ίδια στιγμή, εξαιτίας της απουσίας πλαίσιασης των εικόνων και του διαπερατού από το φως υλικού, ο περιβάλλον χώρος γίνεται μέρος των έργων, ως ένα ενεργό συστατικό στοιχείο μινιμαλιστικών καταβολών, που συνδιαμορφώνει την αισθητική εμπειρία της θέασης. Με την είσοδο στο δωμάτιο της έκθεσης, ένα άτακτο, τρισιδιάστατο τοπίο από ημιδιαφανείς εικόνες, παγωμένες στο χρόνο ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια των θεατών. Σαν να λαμβάνει χώρα ένα «φλας μπακ από...αντίγραφα των πραγματικών συμβάντων»⁵, ένα *slideshow* εν εξελίξει δίχως σταθερή επιφάνεια προβολής.

¹ Κ.Ε. Boulding, *The Image: Knowledge in Life and Society*, University of Michigan Press 1959 σελ.6)

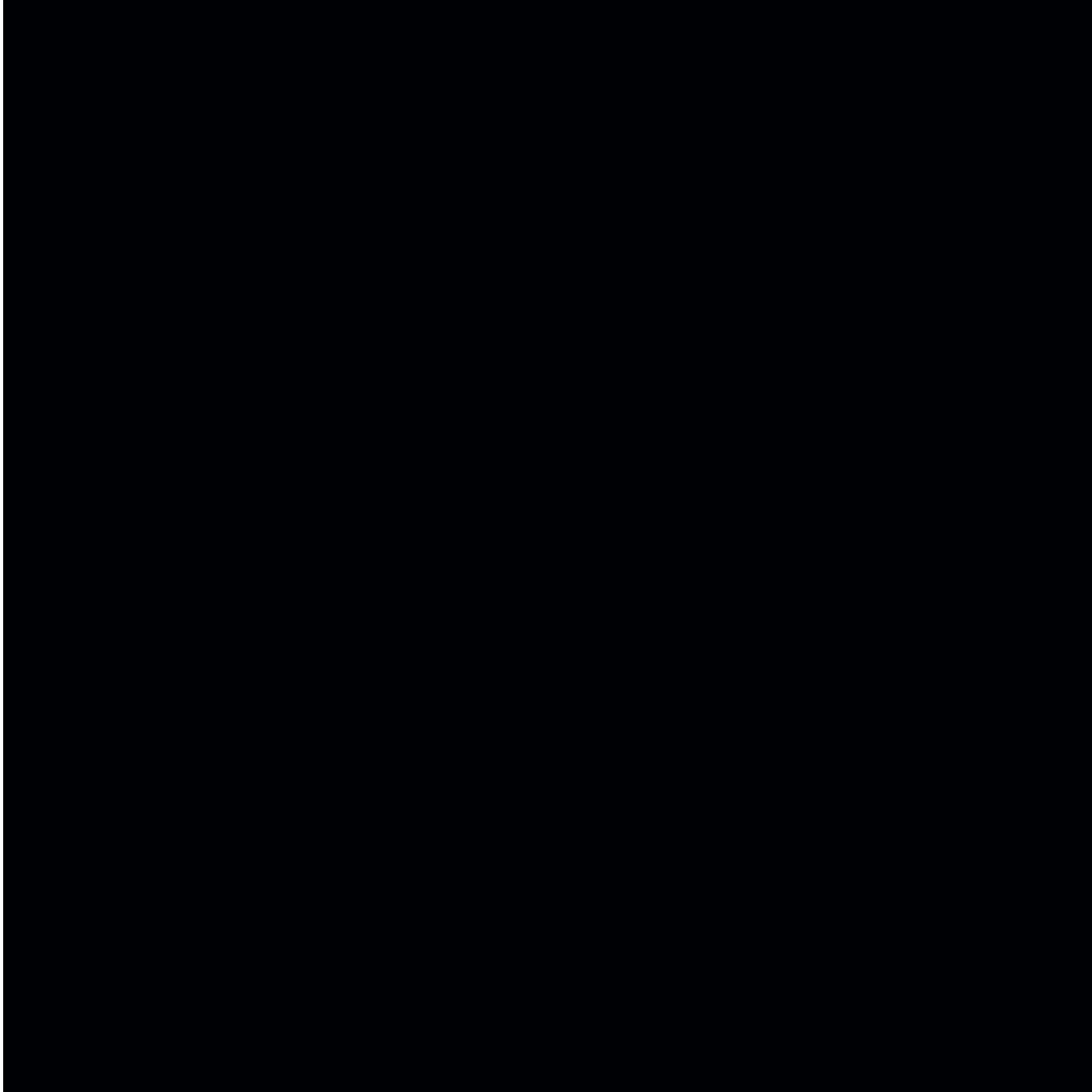
² Κ. Παπαγιώργης, *Περί Μνήμης*, εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα 2008, (σελ.65)

³ Μ. McLuhan, *Media Οι Προεκτάσεις του Ανθρώπου*, εκδόσεις Κάλβος, Αθήνα 1990 (σελ.231)

⁴ G. Didi-Huberman, *Confronting Images. Questioning the Ends of a Certain History of Art*, The Pennsylvania State University Press 2005 (σελ. xxii)

⁵ Κ. Παπαγιώργης, ο.α., (σελ.58)

**Έξι Επιμελητές προτείνουν
Νέους Καλλιτέχνες**

Σοφία Μακρυγιώργου

Βαλεντίνη Μαργαριτοπούλου

Αγγελική Μπάρα

Ειρήνη-Μαρία Νανούρη

Φαίη Τζανετουλάκου

Ματίνα Χαραλάμπη

Εσμεράλδα Μομφερράτου

Μαρία Ζησοπούλου

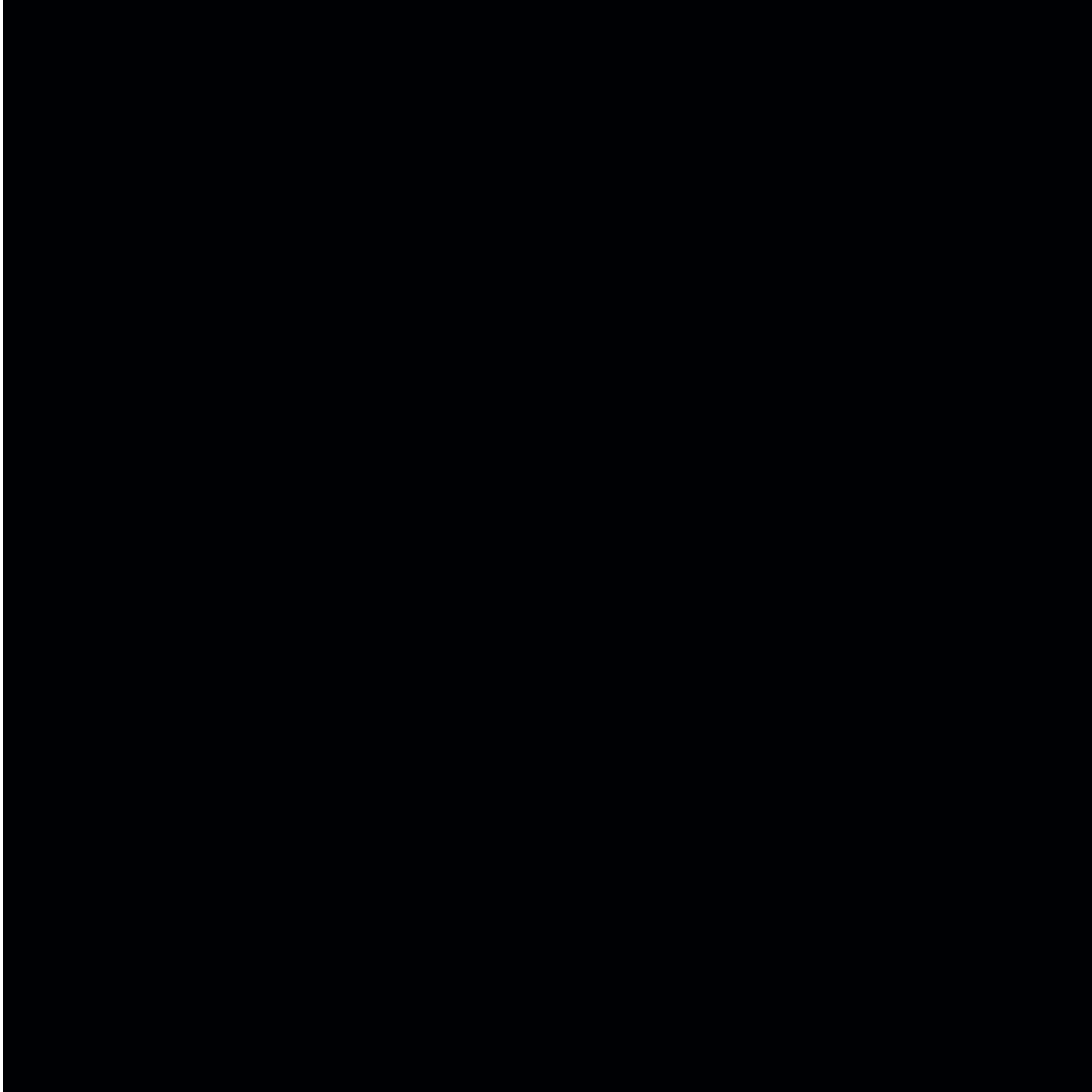
Τάσος Μυλωνάς

Κοραλία Κρικελλή

Χριστίνα Παπαϊωάννου

Βασιλική Σαγκιώτη

Κατερίνα Χάρου

2021
ROOMS+
CONTEMPORARY ART EXHIBITION

Ευχαριστούμε πολύ όσους συμμετέχουν
σε αυτή τη διοργάνωση,
τους Επιμελητές, τους Καλλιτέχνες.

Copyright Αίθουσα Τέχνης Καππάτος
Ιανουάριος 2021

Φωτογράφος:
Elina Liberta

Επιμέλεια Καταλόγου:
Yellow Fishdesign (Φωτεινή Κάτσα)

2021
ROOMS+
CONTEMPORARY ART EXHIBITION

Six Curators propose Young Artists

Kappatos Gallery, 12 Athinas st., 10554 Athens
T: +30 210 3217931, F: +30 210 3212745
gallery@kappatosgallery.com
www.kappatosgallery.com

Pantheon Cultural Non Profit Company
12 Athinas st., 10554 Athens T: +30 6932463131
pan8eon@otenet.gr
www.athensartresidency.com

